

Nagy-Körös, június 11. 1854.

Kedves barátom!

Különös érzelmek közt fogok tollat. Nem tudom, miképp válasszom, jak leveledre, hogy választommal „meg légy elégedve”. Ugy látom, nem találom költé. el a hangot, mellyen hozzád szólnom lehet. Komolyság, tréfa, gyermekesség egyaránt sert, ha tölem ered. Artatlan kötődésed előtted egy pedántnak kicsinykedése, a ki „helyes” irívai hibáidat ^{„nagy lelkűen!”} javítgatja. Ertem, és fáj. De én nem csak most lettem ily pedánt. Vedd elő régi leveleimet: azokban százszor annyi kicsinyke” de”t fogsz találni: miért nem mehereltél ak” kor? Vagy a tiedben nincsenek-e affélék? Mihály, Mihály! hidd el nem az én irómod.. srou, hanem valami egyéb változott meg.

Leveledet olvasva, azt kelle hinnem, hogy ez „ultimatum”-kepen van kiírdve. Sokáig haboztam, nem lenne-e jobb „a mi benne kesé” rü van, elnyelni” és hallgatni. De nem te, kesem. Engem volt az elfő” vő — engem legyen... hasznos az uszó is. De nem! anyire még talán nem mentünk, isten nem adja azt!

Verséről, mellyet a napokban olvastam, egy hozzájok méltó bírálatot akartam dolgozni: Terenceire megslőkö” vártam. Terenceire mon.. dom, mert ki tudja, miképp fogad volna azt is venni, tölem, és most. De meg, nem is vagyok gyatörlos bíró; bárki l”kesem volna.

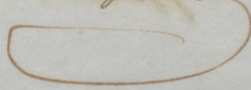

Borsái meg, hogy most, mikor laboratórium állapotban
vagy, efféle dolgozhat unatlat, vagy keserítlek. Itten
látja lettemet, libbet szenvedek én miattad. Furcsa,
hogy jelen soraim ismét egy sereg félre-értséssel
foghat lenni. El vagyok rájok kíváncsi. Az is
meglehet, hogy nem válnak. Ha még ezt kellene
is megértenem: jól érdekel, szokatlan kinézetű, a mi
szívesen fordul. Én tudva meg nem sértettelek.
Mindazáltal borsái meg, ha akaratlanul ellen sértene
látogatandó, ha engedelmese helyén kívül talált, ha
szavaim nem voltak kellően válnak, s nem azt
fejérték ki, a mit én akartam. Ennekem a hét év
emléke holnapig kedves fog maradni — én bücs,
kecs, örömmel — bár a fájdalomnak nem minden ve-
gyülete nélkül fogok visszagondolni az egykori hárcs
— majd keserős kivetésre, melytől, idevona elpi-
zeselsen alak. — Acégy, hannis pashos, ugy-e?

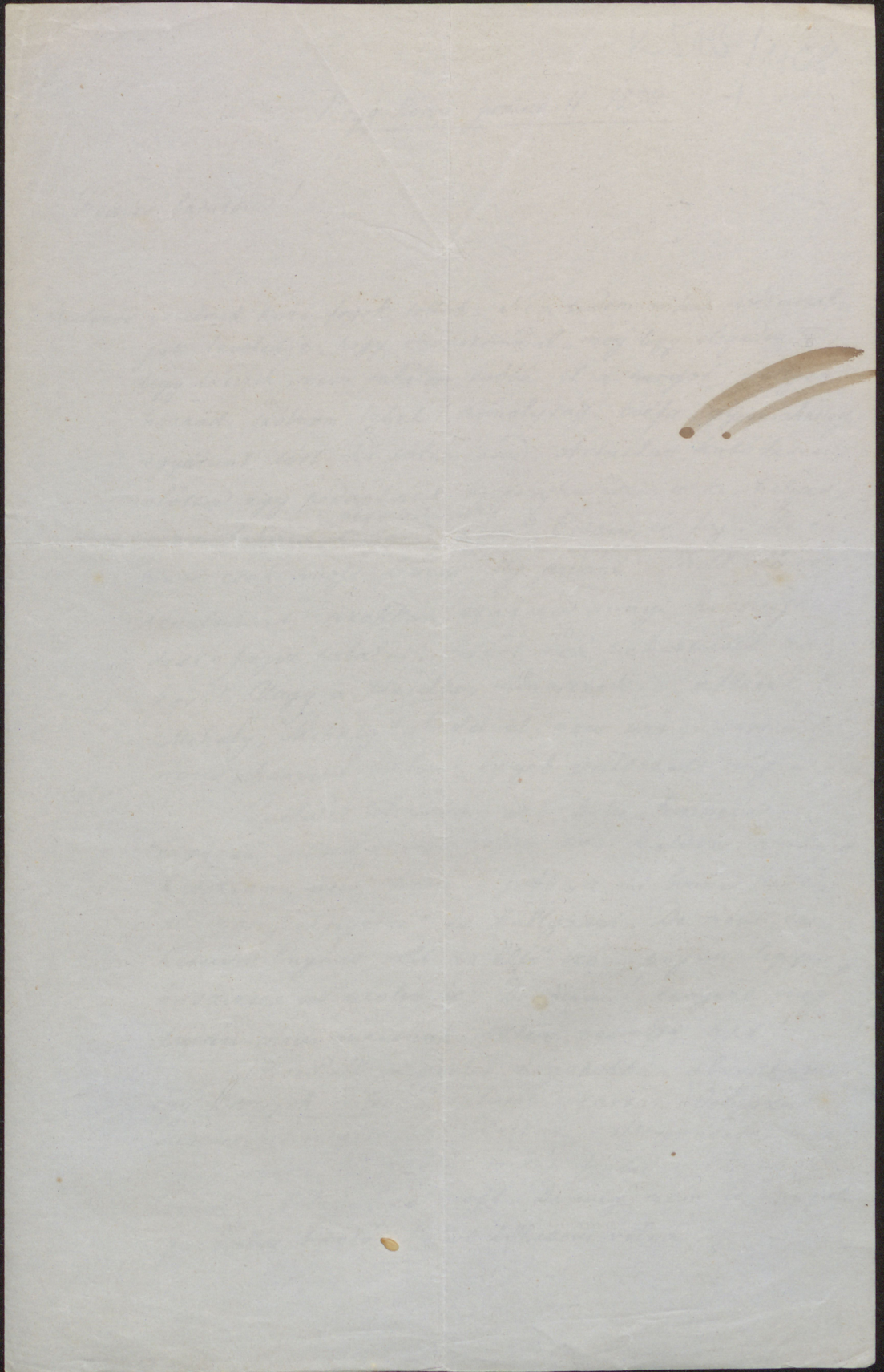
Itten átírom meg, éves Mikám. Legy jobb, —
vesd ki kivedből a keserűségeket, — legy vgy jó, mint
egykor valál. Ugy — de csak ugy — meglátogatlak,
úgy öröme lesz veled találkozásom; de „veskeretmi”
axak hogy „igazán” veskeretmi, nem megyel hokkad.
Itten ismét kijavítom, de minden „nagy-leltűség” nélkül,
sajóhibáidat, megrogom calligraphiádat, krumplihok
hafonlitom háttelredet, róval ismét vgy ottobard,
gotat irok, mint ekelít. Addig pedig tartom
meg az isen, kedveljéidet eglyit.

barátsággal
Aranybányos

X